

РЕШЕНИЕ

№ 23570

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7656** по описа за **2024** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. А. Колиогло, подадена от адв. Л., срещу Решение № 1757/11.04.2024 г., постановено по НАХД № 14418/2023г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендират се разноси за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Л., който поддържа жалбата и искането за разноси.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че жалбата е

подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-023288/07.11.2022 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 26.09.2023 г., около 13:00 ч. по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]А. А. Колиогло е управлявал лек автомобил „К. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на О. В. Р., като срещу № 65 при проверка е установено, че водачът е управлявал лекия автомобил със СУМПС №[ЕИК], издадено от Република М.. Представеното СУМПС е невалидно за територията на Република България, тъй като водачът е български гражданин и не е подменил СУМПС след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България. От справка АИС- граничен контрол е установено, че последното регистрирано влизане в територията на България е от 12.12.2022 г. Поради това е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 201892/26.09.2023 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон. Всички възражения на касатора са подробно обсъдени от районния съд, като изводите му за тяхната неоснователност се споделят от настоящата инстанция и не следва да бъдат преповтаряни. Соченото касационно основание не е налице.

Според чл. 162, ал. 1 ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Безспорно е по делото, че касаторът е притежавал СУМПС, издадено от Република М., която не е членка на ЕС или на ЕИП, както и че същият е същият е придобил българско гражданство на 06.04.2004 г. /л. 43 от НАХД № 14418/2023 г. Не се споделят твърденията в касационната жалба, че тъй като е гражданин както на Република България, така и на Република М., по отношение на касатора не следва да се прилага чл. 162 ЗДвП. Според чл. 3 от Закона за българското гражданство /ЗБГ/ български гражданин, който е и гражданин на друга държава, се смята само за български гражданин при прилагането на българското законодателство, освен ако в

закон е предвидено друго. В ЗДвП не са предвидени изключения от правилото на чл. 3 ЗБГ. Тъй като водачът е български гражданин за него е относимо правилото на чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Установено е по делото, че последното регистрирано влизане на касатора на територията на България е на 12.12.2022 г., като за твърденията за преминаване на територията на страната през КПП „К.“ на 04.08.2023 г. липсват доказателства. Управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление. Обстоятелството, че А. А. Колиогло разполага с СУМПС, отговарящо на изискванията на чл. 161, т. 1 ЗДвП, не дерогира изискването на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, а му дава възможност да управлява МПС с това свидетелство за управление в указания тримесечен срок от влизането му в страната. По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичката и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1757/11.04.2024 г., постановено по НАХД № 14418/2023г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА А. А. Колиогло да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разности по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.